

berøggelser om de fattigste Forhold, ikke skal kunne foranledige tilført Kirkebøgerne en urigtig Bemærkning af det anførte Indhold, hvilket vilde medføre, at vedkommende Barn eventuelt efter det fulgte 18de Aar med Urette vilde blive at forørge efter Lovforslagets § 27. Af Hensyn til denne Konsekvens har man ligeledes anset det for hensigtsmæssigt at bestemme, at Udlabelse af at foranstalte Notering af en Fødsel skal bevirke, at BARNETS virkelige Fødested bliver at anse som dets legale Fødested, dog kun indtil Urigtigheden heraf bevises. Mangelen af en saadan Bønsalvirkning vilde bevirke, at Fattigbestyrkerne vilde være ganske uden Interesse i, at de foreskrevne Noteringer finde Sted, ja vedkommende Kommune vilde endog i mange Tilfælde være bedst tjent med at Noteringer undlodes, idet der da var Mulighed for, at den kunde blive befriet for i sin Tid at forørge saadanne Personer, som i Genhold til §§ 18—20 rettelig havde Fødestedsret i selve Kommunen. — For at Præsterne ikke skulle gjøre sig skyldige i Forsømmelse med Hensyn til den dem paahvilende Indberetningspligt og derved mulig berede Kommunerne Tab, er der fastsat Bødestraf herfor, saadan Straf vil formentlig naturligt kunne paalægges administrativt i Lighed med, hvad der under lignende Omstændigheder er foreskrevet i andre Love, jvfr. f. Ex. Lov om Overlevelsesrenter af 5. Januar 1851 § 3.

Med Hensyn til § 22, der iøvrigt stemmer med de om Hustruens, Enters og Børns Forsørgelsesret hidtil antagne Regler, bemærkes, at man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til i samme at optage en Bestemmelse om, at Enter efter Udlændinge og andre Personer, der ved deres Død ikke havde Forsørgelsesret i nogen Kommune heri Riget, skulle forørges af den Kommune, der forinden Wgteskabets Indgaaelse maatte betragtes som deres Forsørgelsessted, indtil de selv erhverve et andet. Hensigtsmæssigheden af en saadan Regel, for hvilken nu alene en paa en tvivlsom Fortolkning støttet Praxis kan paaberaabes, er meget omtvivlet, især fordi den oftere, end ellers sædvanligt, fører til, at en Entes Forsørgelse ved Mandens Død skal overtages af en Kommune, til hvilken hun i et længere Tidrum ikke i nogen som helst Henseende har været knyttet. Efter Forslaget vilde saadanne Enter altsaa være at forørge overensstemmende med Reglerne i § 27.

Efter den nu gjældende Lovgivning gjøres der ingen Forskiel imellem Indlændinge og Udlændinge i Henseende til Betingelserne for Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold i en Kommune. Dette har paa Grund af

Manglen af Gjenfidsighed vist sig at medføre ikke ringe Ubillighed for Kommunerne her i Landet. I § 23 er derfor Udlændinges Afgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet bleven betinget af, at de have erholdt Indfødsret, i hvilket Tilfælde de almindelige Regler om Erhvervelse af Forsørgelsesret ved Ophold gjøres anvendelige paa dem, saaledes at ogsaa den Tid, der ligger forud for Indfødsrettens Meddelelse, tages i Betragtning i saa Henseende. Saafremt der ikke herefter kan paavises nogen Kommune, i hvilken de ere forsørgelsesberettigede, maa Reglerne i § 27 anvendes paa dem lige saavel som paa Indfødte, der ere i samme Tilfælde, idet der formentlig ikke er Grund til at give videre gaaende Regler for ubetinget strax at sikre saadanne Udlændinge et fast Forsørgeshjem. Med Hensyn til Personer fra de afdøde Hertugdømmer, der have bebaret dansk Indfødsret, er der derimod foreslaaet forskjellige nye Regler, der bl. a. vilde medføre, at den nu ganske abnorme Bestemmelse om, at Personer fra Hertugdømmerne Slesvig og Holsten først ved 15aariet Ophold vinde Forsørgelsesret i en kongerigst Kommune, bortfalder. — For at fjerne den Tvivl, der kan være om, hvorvidt en udenlandsk Kvinde, som aifter sig med en i Ulandet bosat dansk Indfødt, erhverver Forsørgelsesret her i Landet, er det foreslaaet, at saadanne Kvinder, der indgaa Wgteskab med danske Indfødte, i Henseende til Forsørgelsesrets Erhvervelse skulle være undergivne de samme Regler som indfødte Hustruer, en Regel der stemmer med de i de fleste Nabostater herskende Grundtætninger.

I § 25 er det af praktiske Hensyn bestemt, at alle Spørgsmaal om Trængendes Forsørgeshjem fremtidig skulle afgjøres efter den nye Lovs Regler. Da de foreslaaede Regler om Forsørgelsesstedet ikkun i mindre Grad afvige fra de nugældende, turde en saadan Bestemmelse ikke være særlig betænkelig. For imidlertid at bøde paa de Ulemper, der heraf maatte kunne opstaa, er Bestemmelsen begrændset paa den i Paragrafens 2det Stykke omhandlede Maade. Har en Person i Løbet af det sidste Aar før Lovens Ikrafttræden modtaget Fattigunderstøttelse, der kunde forlanges refunderet, maa det antages, at hans Forsørgeshjem dengang er bleven konstateret, og til denne Kommune vil man da i sin Tid kunne holde sig uden nærmere Underøggelser angaaende den nugældende Rets Bestemmelser. Det vil ogsaa herved forebygges, at en Person, der umiddelbart forinden Lovens Ikrafttræden nød Fattigunderstøttelse i en Kommune, hvor han efter de nugældende Regler havde ordinært